

At modtage en Haandsrækning af saadanne Folk vilde ikke trykke ham saa meget, hvorimod han stadig var fast bestemt paa ikke oftere at henvende sig til sin Svigerfader om Laan. Hvad denne maaske efter Brylluppet vilde tildele Jakobe i Form af Medgift eller paa anden Maade, skulde hun selv alene raade over. Det maatte ikke vedblivende kunne siges ham paa, at han levede af Philip Salomons Naadegaver.

Endnu havde han dog ikke kunnet finde noget belejligt Øjeblik til at bringe Sagen paa Bane. Efter tre Dages Forløb havde han kun lige faaet fortalt, at han med det første agtede sig paa en Studierejse til Amerika. Der var saa meget andet, der optog ham, ikke alene i hans egen indre Verden, men ogsaa udenfor ham. Fremfor alt i Naturen. Vejret holdt sig stadig sommerligt, og Aarstiden var netop den, der klædte Egnen allerbedst. Mark og Skov stod med sit friskeste grønne, og Engen var et eneste Blomstertæppe.

En egen mystisk Tiltrækning udøvede Aaen paa ham. Det var jo de samme glidende Vande, der — kun fem-seks Mil derfra — klukkede langs den frønnede Brygge i hans Barndomsby, og som med sine dybe Sivbredder og eventyrlige Muddergrunde havde været hans Drengetids store Kærlighed. Desuden udgjorde Aaen en Del af det nordlige Biløb i hans projekterede Kanalsystem, hvis Hovedaare var Forbindelsen mellem Hjertingbugten